

ENOYMAΣ

ΣΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΔΟΓΙΚΗ

ΧΡΟΝΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 16 του Σεπτεμβρίου 1907 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οίκουνόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 261

Μή ζητᾶς στά λατινικά πῶς θὰ μιλήσεις
καλά γεωμανικά. Ρώτα τὴν μάννα στὸ σπίτι,
τὰ παιδιά στὸ δρόμον, τὸν ἀπλοῖκο ἄνθρωπο
στὸ παζάρι. Κοίταζέ τους στὸ στόμα πῶς μι-
λοῦν κ' ἔτσι γράφε.

ΛΟΥΘΕΡΟΣ

Ο καλὸς γραφιᾶς λέει καινούρια πρόματα
μὲ συνηθισμένες λέξεις.

SCHOPENHAUER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ Ἡ Ἀρρωστη Δούλη (συνέχεια).
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Sully Prudhomme.
ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. Χωριάτικα γράμματα.
Α. ΝΤΕΛΟΣ. Γιὰ τὸ ζῆτημα.
ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ Ὁ Ηρόστρατος.
Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Θεατρικά.— Τὰ Πρω-
τότυπα.
ΕΦ. «ΗΜΕΡΗΣΙΑ». Ο Πάλλης στὴ Σμύρνη.
Δ. Τ. Ο Ἑραλιώτης στὴν Ἀθήνα.
ΧΡ. ΔΕΛΤΑΣ. Ἡ γνῶν.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Βαρλέντης.
ΠΑΡΑΠΡΑΦΑΚΙΑ — Ο, ΤΙ ΘΕΑΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΠΑΛΛΗΣ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

(Ἀπὸ τὴν «Ημερησία» τῆς Σμύρνης,
1 τοῦ Σεπτεμβρίου, σελ. 3, στήλη 3)

Τὴν ἅφιξιν τοῦ κ. Πάλλη εἰς τὴν πόλιν μής
ἔμαθε ἀπὸ ἔνα φίλον μου, ἀργὸ τὴν νύκτα τῆς Τε-
τάρτης. Τὴν 11 π. μ. τῆς Πέμπτης δ. κ. Πάλλης
εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ δεχθῇ μὲ πολλὴν εὐγέ-
νειαν καὶ πολλὴν ἀπλότητα.

— Δὲ φοβᾶσαι;

— Ήτον ἡ πρώτη ἐρώτησις ποὺ μοῦ ἀπηύθυνε με-
διῶν. Ομίλει συνήθως εἰς ἐνικόν.

— Νὰ φοβηθῶ; τί πρᾶγμα;

— Εσχνῆς ποιός εἴμαι; Είμαι ἔνας ἀπὸ τὴν
«βρωμερὰν κλίκαν». Α σὲ ποῦν μαλλιαρό ...

— Κύριε Πάλλη, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει ἐν μὲ ποῦν
μαλλιαρὸν ἢ ἀμάλλιαστον.

Κατόπιν ἡρχίσαμεν διὰ διάφορα ζη-
τήματα, πάντοτε ὅμως προσεπαθούν νὰ τὸν ἵξωθῶ
καὶ νὰ τὸν κρατῶ εἰς τὸ αἰώνιον, τὸ γλωσσικὸν ζή-
τημα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς νὰ φανῇ διε-
πρόκειτο διὰ δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν, ἡκουσα
πολλὰ ώραῖα πράγματα, πολὺ φρενίμους λόγους, εἰς
τρόπον ὥστε, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσω, δη-
λογῶ διετὸ τὸ ἔκαμα μὲ πολλὴν λύπην.

Φαντασθῆτε λοιπόν! Πῶς μᾶς τὸν παρέστησαν
τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν, τὸν μεταφραστὴν τῆς «Λιά-
δας», τὸν φρικώδη χυδαίστην, τὸν στρεβλωτὴν τῆς
«Ηλέκτρας εἰς «Κεχριμπάραν».) Σχεδὸν ἐπερίμενα

Σημ. τοῦ Νούμα. Ἡ «Λιάδα» εἶναι γωρατὸ τοῦ λογίου
γέρου καὶ Ἐμ. Λυκούδη καὶ ἡ «Κεχριμπάρα» γωρατὸ τοῦ
λογίου νέου κ. Γ. Πώπ. Ἡ σημειωσούμενή αὐτὴ γράφεται
γιὰ χάρη τῆς ιστορίας.

SULLY PRUDHOMME

Μόλις τὸ μνῆμα σ' ἔκλεισε, καὶ πρὸν ἀκόμα φτάσῃ
κι ἀπάρον ἀπὸ τὸ μνῆμα σου νὰ ἔφευγε τὸ χλόη,
μιὰ Μοῦσα ἡρθε καὶ κάθησε στὸ μνῆμα σου ἀπολάρον.

Πολύμνια τάχα ἡ Ἐρατῶ, Καλλιόπη γιὰ Οὐρανία;

Πολύμνια μῆτε, οὐδὲ Ἐρατῶ, Καλλιόπη ἡ Οὐρανία.

Δὲν ξέρω ἀν εἶχε κι δνομα, κορώνα δὲ φοροῦσε,

μιὰ Μοῦσα, καὶ δὲν ἔλαμπε, καὶ λύρα δὲν κρατοῦσε,

κι ἀστόλιστη κι ἀφάνταχτη, στὰ γηρίζα τιλυμένη,

κι ἔσφιγγε τόνα χέρι της γραμματικοῦ κοντύλι

σ' ἔνα δεφτέρι σκύβοντας καὶ δὲν καλονοοῦσες

δονλεύτρα τοῦ λογαριασμοῦ κι ἀν εἶταρ ἡ τοῦ στίχου.

Καὶ τᾶλλο χέρι ἀγκάλιαζε δροσάτους μενεξέδες

καὶ τόσο βαθιογάλαζον ποὺ φαντάζανε μαῦροι.

Μὰ ἡ δύναμη στὰ μάτια τῆς, καὶ ἡ χάρη στὸ γραμμέρο
στόμα μὲ τὰ χειλάκια του, τρεμουλιαστὸ μπουμπούκι
κι ἀνήσυχο καὶ σιγαλό, σὰν δλα τὰ μεγάλα

τοῦ κόσμου ἀργορωτήματα, δίχως ἀπόκριση δλα.

Μὰ ἡ δύναμη στὰ μάτια ποὺ βλέπαν καὶ δὲ βλέπαν,
στὰ μάτια τὰ λυπητερά, δακρυοπινένα μάτια.

ποὺ φέγγαν μύρια ἀχνόφεγγα καὶ χρῶμα λές δὲν εἶχαν,
κι ἀφίλητα κι ἀκοίμιστα καὶ πάντα γυρισμένα

στὸν οὐρανὸ τὸ μέσα μας πιὸ ἀπέραντο ἀπ' τὸν ἄλλο.

Ω Μοῦσα ἐσύ τῶν εἴκοσι χρονῶ μον ἡ ἐρωμένη!

Καὶ κάτον ἀπὸ τὰ πόδια τῆς τὰ κονυρασμένα, δὲ ξέρη,

τώρα ἡ ζωή μον σὰ γρικᾶ νὰ τρίζουνε τὰ φύλλα

τὰ χρυσά τοῦ χινόπωρον, δὲ σὲ ξεχάνει, δὲ Μοῦσα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

νὰ εῦρω ἔνα ἀγριανθρωπὸν, ἔνα δολοφόνον, καὶ εὐρέθην
ἱμπρὸς εἰς ἔνα ἀνθρωπὸν εὐπρεσήγορον, ἔνα γλυκύ-
τατον δὲν δχι εὐγλωττον δμιλητήν, καὶ τὸ σπουδαιο-
τερον ἀπιστεύτως μετριόφρονα.

— Πῶς πῆγε τὸ ταξεῖδι, κυρίε Πάλλη;

— Καλά, πολὺ καλά. Περάσαμε ώραῖα στὴν
Πόλη, ώραῖα στὸ Μόλιβδο...

— Μὲ συγχωρεῖτε, σᾶς ἐρωτῶ δὲν εἶχατε ἰπιτικ-
χίας εἰς τὰς ίδεας σας, εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.

— Πιστεύετε τὰ λόγια τῶν ἐφημερίδων; Τα-
ξιδεύω μὲ τὴν κόρη μου γιὰ νὰ ξεσκάσουμε. Γιὰ τὸ

ζήτημα οὔτε τὸ συλλογίζουμαι, μόνο οἱ ἐφημερίδες
μού τὸ θυμίζουν. Αν δὲ σκοπός μου εἶτανε νὰ δουλέ-
ψω γιὰ τὸ ζήτημα, ἐπερπετε νὰ καταφέρω τὸν Ψυχά-
ρη νὰ κάμη τὸ ταξεῖδι. Εγὼ δὲν εἴμαι ξενός γιὰ
τέτοιο πρᾶγμα, δὲν ἔχω καμμιὰ εὐγλωττία.

— Ο Ψυχάρης εἶναι ποταμὸς καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸν

κοροϊδεύουν θὰ μπαίνανε στὸ καβοῦκι τους ἀμα τὸν

ἀκούγανε νὰ μιλᾷ. Εγὼ ὅμως δὲν τὰ καταφέρνω,
γι' αὐτὸ δὲ δέχτηκα καὶ τὴν πρόταση ποὺ μοῦ κά-

μανε σας εκάμαν καὶ πρότασιν διὰ διά-
λειν;

— Βέβαια, καὶ μοῦχαν μεγάλη ἐντύπωση αὐ-
τό. Νὰ σου πῶ, ποτέ μου δὲν ἐπίστευα πώς θὰ εῦ-
ρισκα τόση πρόσδοτο στὸ ζήτημα· ὁ κόσμος, φίλε μου,
δὲν πιστεύει τις βρισιές τῶν ἐφημερίδων, τὸ έθνος
τραβᾷ τὸ δρόμο του δσο κι' η θέλουν νὰ τὸ τρα-
βήσουν δχω ἀπ' τὸ δρόμο ποὺ τραβᾷ.

— Νομίζετε λοιπὸν δτ: τὸ έθνος ἐπιδοκιμάζει
τὸν ἀγῶνα σας;

— Εγὼ ἔνα πρᾶγμα ξέρω, πώς παντοῦ διόπου πή-
γαμε ἐρχούντανες ζνθρωποι — δχι μόνο γραμματισμέ-
νοι, παρακαλῶ — νὰ μᾶς δοῦν καὶ νὰ μᾶς ποῦν: εμπρά-
βο σας γι' αὐτὸ ποὺ κάνετε· τραβᾶτε μπρὸς κ' ἔν-
νοια σας· Μὰ ἔγω, ζέρεις, πιὸ μεγάλη σημασία
δίνω στους πιὸ πολλοὺς ποὺ μᾶς λέγανε: «ἄχι! κι'
δὲν εἶχετε αὐτές τις ὑπερβολές· Αὐτὸ εἶναι πολὺ^{πολύ}
σπουδαῖο γιατὶ δέχγει πώς τὰ θεμέλια τῆς Ίδεας
μᾶς δικόμιος τὰ παραδίχτηκε· θέρη η ὥρα γιὰ τὰ
ρέστα.

— Κύριε Πάλλη, θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ σας πῶ

διεισδύεις να διαφωνώ διατά τὴν βάσιν τοῦ δργου σας, εὐρίσκω διτι μὲ τὰς ὑπερβολάς σας καταντῷ νὰ κλονίσετε καὶ τὰ θεμέλια. Οἱ φρόνιμοι πηγαίνουν σιγά σιγά...

— Ξέρω, ξέρω. 'Η ίδει τοῦ Ροΐδη, ἡ διπλωματία. Μὲ νὰ σοῦ πῶ, ἔγω μιᾶ διπλωματία καὶ γνωρίζω, τὴν ἀλήθειαν. 'Η ἀλήθεια παντοῦ, ἡ ἀλήθεια. Δὲ μοῦ λέσ, παρακαλῶ, τὶ θὰ κάναμε ἐν δλοῖς εἰχαν τὴν ίδεια σας; Νὰ πούμε πῶς δ Σολωμὸς ἀπήγαινε μὲ τὴν ίδεια διπλωματία, θὰ εἴται σήμερα Σολωμὸς καὶ θὰ εἴται ἡ ποιηση γλυτωμένη ἀπ' τὰ νύχια τῆς καθαρεύουσας; 'Ο Σολωμὸς εἴται μεγάλος, πολὺ μεγάλος καὶ δὲν καταδέχτηκε νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀξία του καὶ τὴν ἀλήθεια στὴ διπλωματία καὶ στὴ πρόσκαιρη δημοτικότητα. Τόσα χρόνια ἐμενε στὰ σκοτεινά, μὰ γιὰ δὲς τώρα! Τὶ λέσ γιὰ τὸ Σολωμό; 'Ο Στεκέτης, μιὰ ἀξία στ' ἀλήθεια, ἀκολούθησε τὴ διπλωματία, θυσιάσῃ τὴν ἀλήθεια καὶ βλέπεις τὴν τιμωρία. Ποιός ξέρει σήμερα τὸ Στεκέτη; Εσχάστηκε, πάει.

— "Ωστε νομίζετε . . .

— "Ετσι τώρα κι δ Ψυχάρης. Τώρα δὲ σᾶς αρέσει, αῖ; Μὰ ἔνας τίμιος συγγραφέας δὲ δουλεύει μόνο γιὰ τὴν ἐποχή του, & θὲς μάλιστα δὲν πρέπει νὰ δουλεύῃ γιὰ τὴν ἐποχή του.

Καὶ προσέθεσε τὰ ἔξι σοβαρά, φρόνιμα, ἀποδεικνύοντα διτι εύρισκονται καὶ μαλλιάροι μὲ ἀνοικτὰ μάτια ποὺ δὲν τυφλώνονται ἀπὸ τὸν ἀληλοθαυμασμόν.

— 'Ο Ψυχάρης ἔχει βέβαια σφάλματα — καὶ ποιός δὲν ἔχει σφάλματα; — μὰ δὲ μοῦ λέσ, διὰ θασες ἔργα τοῦ Ψυχάρη; πῶς σοῦ φάνεται; Θὰ μοῦ πῆγε πάλι «τὰς ὑπερβολάς». Μὰ ποιός σὲ βεβαιώνει πῶς ἔχεις σὺ τὸ δίκιο καὶ πῶς σὲ εἶχεις χρόνια, σὲ πενήντα, σὲ ἑκατὸ χρόνια — καὶ τί εἶναι τάχα ἑκατὸ χρόνια στὴ ζωὴ ἐνὸς ἔθνους; — δὲ θὰ βρίσκουν πῶς δ Ψυχάρης εἴται πολὺ καλὸς μὲ πῶς ἐπρεπε νὰ εἶναι πιὸ ριζοσπαστικός; Πολλά, πολλὰ πράματα στὴν ἀρχὴ διόσμος τὰ πολέμησε μὲ ὅ στερα τὰ δέχτηκε κ' ἵτιμησε ἑκείνους ποὺ ἐπάθαν κατατρεγμό.

— Φρονεῖτε λοιπὸν διτι αἱ ίδεια σας θὰ ἐπικρατήσουν ἀσφαλῶς μιὰν ἡμέραν;

— Δὲν είμαι βέβαια τρελλός νὰ πολεμῷ γιὰ χρέμην ὑπόθεση. Πάει νὰ πῆ πῶς είμαι βέβαιος πῶς στὸ τέλος θὰ νικήσουμε. Οἱ καθαρεύουσάνοι τὸ ίδιο, πιστεύουν πῶς αὐτοὶ θὰ κερδίσουν στὰ τελευταῖα.

Σύ οὔτε τὸ ἓνα πιστεύεις, οὔτε τὸ ἄλλο. Τὶ πιστεύεις; πῶς ἡ γλώσσα θὰ σταθῇ στὴ μέση, νὰ ποῦμε λιγάκι πιὸ κάτω ἀπ' αὐτὴ ποὺ γράφεις. 'Ο καθένας πηγαίνει σύφωνα μὲ τὴ γνώμη του καὶ μὲ τὴν πιστη του. Ποιός θὰ θυγῆ πέρα; Αὐτὸ θὰ τὸ δεῖχῃ δι χρόνος. Οὔτε οἱ βρισιές, οὔτε οἱ κατατρεγμοί, οὔτε οἱ κοροδείες δὲ θὰ κάνουν τὴν ἀλήθεια νὰ χαθῇ. Μπορεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴ σταματήσουν, μ' αὐτὸ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. 'Η ἀλήθεια θὰ βασιλέψῃ στὸ τέλος.

— Δηλαδὴ ἡ δημοτική;

— Δὲν ξέρω. 'Εγὼ εἴπα ἡ ἀλήθεια θὰ βασιλέψῃ δισ καὶ νὰ φωνάζουμε, δισ καὶ νὰ βρίζουμε. 'Η ἀλήθεια εἶναι μὲ τὸ μέρος μας; 'Εμεῖς θὰ νικήσουμε. 'Αδικος εἶναι δ ἀγώνας μας; Θὰ χάσουμε. 'Οχι δ Ψυχάρης, διχι δ Πάλλης, μὰ δι, τι καὶ νὰ γίνῃ θὰ χάσουμε. Γιὰ κοιτάξει τὴν ιστορία. Τὶ γενήκανε οἱ εἰκονομάχοι; Κυνηγήσανε, καταστρέψανε, ξορίσανε. Ποῦ πῆγαν δλοι τους οἱ κόποι; Στὰ χαμένα· καὶ γιὰ τὶ πράμα; γιὰ τὸ προσκύνημα τῶν εἰκόνων. Γιὰ λογάρισμε τώρα τὴ γλώσσα, πολὺ πιὸ μεγάλο ζήτημα καὶ πολὺ πολὺ πιὸ πραχτικό.

Αὐτὰ ἐπάνω κάτω μοῦ εἴπε διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα. Όμιλήσαμεν πολὺ περισσότερα, ἡ κυρία διμας ίδεια ἡτον αὐτή. Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα δὲν θὰ λυθῇ μὲ θυμούς, μὲ ὑθρεις, μὲ διωγμούς. Διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐφαρμόζονται ἀκριβῶς οἱ λόγοι τους διποίους εἰπεν δ Χαραλαΐτη, ἀν δὲν ἔχω λάθος, κατὰ τῶν Χριστιανῶν: «Ἐάν ἡ θρησκεία αὐτὴ (ἢ χριστιανική) εἶναι φευδής, καμία δύναμις ἀνθρωπίνη δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν σώσῃ· ἔαν δμως εἶναι ἐκ Θεοῦ ἀδικα κοπιάζετε».

Οι συνετοὶ αὐτοὶ λόγοι δὲν ἔσωσαν τότε τὸν Στεφανό τους, οἱ μετριοπαθεῖς λόγοι τοῦ «πωλημένου» δὲν θὰ ἐμπνεύσουν τώρα ἀνθρωπινώτερα αἰσθήματα εἰς τους μαινομένους ἀπὸ τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον. 'Εν τούτοις δ κ. Πάλλης εἴπε μεγάλην ἀλήθειαν: τὸ ψεῦδος δὲν ἡμπορεῖ νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολὺ. Τὸ ζήτημα εἶναι πότε ἐπὶ τέλους θὰ λάμψῃ ἡ ἀλήθεια ἐν ὑνόματι τῆς δοπίας δλοι ἀγωνίζονται. 'Απέχει ἴσως πολὺ ἀκόμη. 'Ο κ. Παλλής τὸ εἴπε: δὲν ἐργάζονται διὰ τὸ παρόν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέλλον.

Τὴν ἀλήθεια εἶναι διτι βλέπει ρόδινον αὐτὸ τὸ μέλλον, ἔννοιω ρόδινον κατὰ τὰς ίδειας των. 'Ολα συντρέχουν πρὸς τὸν σκοπὸν των, ἀκόμη καὶ τὸ θέα-

τρον. Σχετικῶς μοῦ διηγεῖτο μὲ πολὺ πολὺ σκῶμμα τὰ ἔξι:

— Πᾶγα ψὲς τὸ βράδι μὲ τὴν κόρη μου στὸ θιάτρο, στὴ Δέσποινα τῆς Λιών. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε πολὺ νὰ καταφέρετε τὸν κόσμο νὰ πηγαίνῃ ταχτικὰ στὸ θέατρο. Εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη δούλεψη ποὺ μπορεῖτε νὰ μᾶς κάνετε, γιατὶ τὸ θέατρο εἶναι τὸ πιὸ καλὸ μέσο γιὰ νὰ νιώσῃ ο κόσμος τὶ ἀνόητη ποὺ εἶναι η καθαρεύουσα. Γιὰ σκέψου λιγάκι! 'Ο έρωμένος εἴται καντά στὴν έρωμένη κι αὐτὴ τοῦλεγε μὲ πάθος, μὲ φλόγα τάχχη δρωτικά: «Δένδυνασαι νὰ φαντασθῆς, Κλαύδιε, πόσον ἡ καρδία μου διαστέλλεται...» Πές μου, σὲ παρακαλῶ, κατάσταση εἶναι αὐτή; φανταζεσαι κωμικότερο πράμα; «Ἄς έψεται δ Γεννάδης ποὺ τὴ διώρθωνε ποῦ καὶ ποῦ τὴ γλώσσα καὶ τῆς ἔδωκε κάπια ζωή.

Ηύχαριστησα τὸ κ. Πάλλην καὶ ἐστηθηκε νὲ φύγω.

— Θέχουμε τίποτε βρισιές; τρώτησε μειδιῶν.

— 'Απὸ τὴν «Ημερησίαν» ἀσφαλῶς διχι, κ. Παλλη.

— Τὸ ξέρω. Μοῦ δεῖχνανε τὴν ἐφημερίδα σας στὸ Λιβερπούλ, τὴ διαβασα στὴν Πόλη-στὴ Μυτιλήνη, ἰδὼ τώρα, εἴτε δεικνύων ἐνα φύλλον «Ημερησίας» ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Εἶστε «μικτοί» έστεις. Δὲν πειράζει, ποιός ξέρει ἐν τὸ παιδί σας δὲ γράφει στὴ γλώσσα μας. Τὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ είσαι δικιος καὶ θαρρῶ πῶς δὲν ἥσουν πάντα τέτιος.

— Ο υπαινιγμὸς θὰ ἡτο φαίνεται δι' σα διγραφαί εἵλλοτε διὰ τὸν «Νουμάν». Δὲν ἀπήντησα. 'Υπεκλιθην καὶ ἐψυγα σχεδὸν ἐντροπιασμένος.

Ο ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὴν περοκούένη Παρασκευὴ κατὰ τὸ μεσημέρι ήρθε δ 'Αργύρης Ερτχλιώτης στὸ γραφεῖο μου. Τὸ βαπτόρι ποὺ τὸν ἔχειρε ἀπὸ τὴν Ανατολή στὴν Εύρωπη σταθησε γιὰ λίγες ώρες στὸν Πειραιῶ κ' έτοι πετάχτηκε δ ἀηδονόλαλος ποιητής μας στὴν Αθήνα νὰ ίδει τὸ γραφεῖο του. Νομιζε καὶ νὰ φιλήσει καὶ τὸ χέρι του Παλλαΐδη, καθώς μούπε. Εἴταις μέρα τοῦ φύλλου, κι δ Γιαννάκης, ταχτικὸς στὴ δουλιά του, κολυνοῦσε μὲ κωμικὴ σοβαρότητα τὰ γραμματόσημα στοὺς φακέλλους. Πρῶτα πρῶτα αὐτὸ εἴδε δ 'Εφταλιώτης στέπηται καταγάγηκε.

— Δουλεύεις καὶ σὺ γιὰ τὴν ίδεια; Μπράβο

πῶς θὰ τὸ νοιώσω σὰ νῦταις εἰδος δυνατὸ λιοχτό πηματα καὶ λένε πῶς τὸ ράδιο τὸν πολλαπλασιάζει τὸν ήλιο. Τώρα καταλαβα, κι ωτόσο δὲ μὲ φαδιογραφήσανε παρά δυσ φορές μονάχα μέσα στὴ φούσκα Τρώγων ἀρκετά καλά, διχι ἔννοεῖται ὅπως καὶ πρῶτα. 'Η δψη μου ἀχαμενὴ δὲν εἶναι. Μὰ δ πόνος ἀφτὸς μοῦ θυμόνεις τὰ νεβρικά μου δέσο γίνεται καὶ δὲν ξέρω δὲν κλαία ἀπὸ τὸ πόνον ἢ ἀπὸ τὴ φούρκα, γιατὶ μὲ φουρκίζει. Καλὸ τουλάχιστο ποὺ δὲν εἶναι ἀκατάπαφτος. 'Ηθελα νὰ γράψω κανένα δελτάριο στάγγελούδι: μου. Μά πονῶ μὲ τὸ παραπάνω. Πιὸ ὑστερις, ἀν πάω καλήτερα. Δὲ σὲς ἀφίνω, μὰ θὰ προσταθῆσω νὰ βρῶ καμιὰ θέση, σπόιασε δημοτικής της κερακής, εἰκοσι τέσσερες, σὰν πιὸ ξέθαρρο, σὰν πιὸ φυσικό. «Εντεκα καὶ τέταρτο, πρωτ. Πολυαγαπητέ μου ἀφέντη, «Ο τι ποὺ σᾶς; ἔβγαλα τελέγραφο. Είμαι πολὺ καλήτερα σημαρά τὸ πρωτ, καὶ θέλησα νὰ σὲς παρηγορήσω, γιατὶ τὸ χτεσινό μου τὸ γράμμα, καὶ γῶ δὲν ξέρω πῶς σὲς τογχράφα, τόσο πυνθανεις ἐκείνη τὴ στιγμή. Γιὰ τοῦτο σημερικά καθηδυματι στὸ κρεβάτι: μου δὲλη τὴ μέρα. Τὸ βλέπω τὶ μὲ κάνει καὶ πονῶ σηκωμένην τὰ σκέλια μου νὰ βραχίνουν ἀπάνω στὴ φούρκα μου, νὰ τὴ Κουλιούνε, κ' ἔτοι πονῶ φριγτά. Δὲν πονῶ στὸ κρεβάτι: μου περά δέκαν κουνιούμαχι, κι ὅπως λεει δ Σεβιλής, γιὰ νὰ τοῦ κόψω τὸ κάριος ἀπὸ συντομία, εἶναι πόναι ποὺ τραχίζουνε, ποὺ ἀναποδογυρίζουνε τὰ νεύρα περισσότερο ἢ ἄλλους. Τοῦ εἴπα πῶς δ πόνος ἀφτὸς φούρκα μὲ κάνει, τόσο μ' ίρεβίζει. Μὰ ἐκεῖνος χαρέται, λέει, ποὺ δὲν εἰχαμε χειρότερα καὶ πήγανε τὰ πράματα ἔτοι. 'Αγαπητέ μου ἀφέντη, ἀθριό, δεφτέρα, θὰ καπλωθῶ ἐντέκατη φορά στὸ τραπέζι τῆς χειρουργικῆς γιὰ νὰ μοῦ κοιτάξῃ τὴ

— Η ἀρχὴ του στὸ 228 φύλλο.

νέφεγγε τώρα κάποια ἐλπίδα πῶς θὰ ξεπροστῇ. Τούνιωθες ἀμέσως ἀπὸ τὸ φύσος τοῦ ἀξέρωστου. 'Η Κατινούλα ἐπαντρέψε πάντοτες ἀπάνω της, χωρατέοντας ἀκόμη καὶ σὰν πονοῦσε. Μὰ τὸ χωρατέοντας της, στὸ γράμμα τῆς κερακής, εἰκοσι τέσσερες, σὰν πιὸ ξέθαρ